

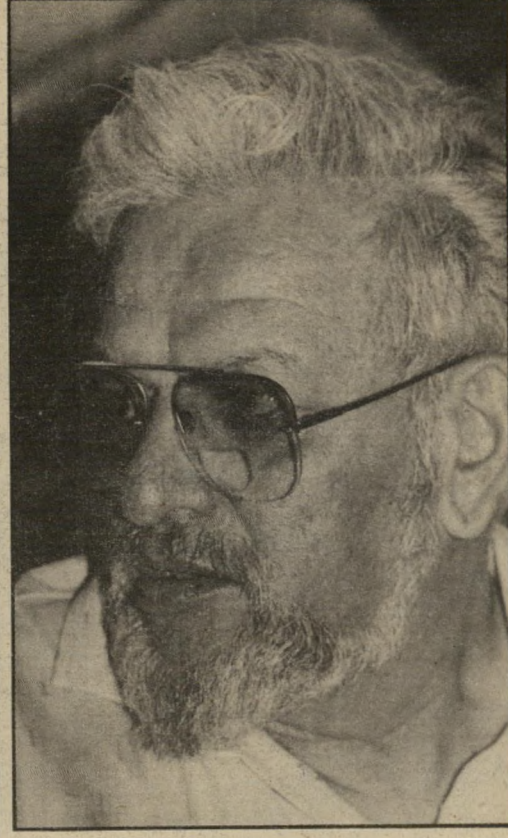
אברהם תורגמן:

„אני מפקד לא כל כך נורא!“

יעקב מרידור:

ישיש בעיה אנושית, אפשר לעבוד עבודה!

יאיר צבן:

„אנחנו שמנו פילפל על הזנב!“

חמישה חברי-כנסת נסעו השבוע לסיור במחנות הפליטים בלבנון: ח"כ עוזי ברעם, ח"כ יחזקאל זכאי, ח"כ דרור זינגרמן, ח"כ דן תיכון וח"כ יאיר צבן. הם חזרו משם מזועזעים.

שאלתי את יאיר צבן: ממה הזועזעותם כל כך? המצב במחנות הפליטים הוא חמור וקשה. יש במחנות ריכוז מזועזע של אומללות. במחנות כימעט אין גברים שבין הגילים 15 ל-60. רק ילדים, נשים, הרבה נשים בהריון ווקנים.

מה מצב המגורים? המצב חמור מאוד. יש ויכוח על ההיקף. צה"ל טוען שיש 20 אלף חסרי קורת-גג. אונר"א טוען שיש בין 40 ל-50 אלף. ההתרשמות שלנו, גם מראייה וגם משיחות עם ההנהגות המקומיות, היא שהמיספר קרוב יותר להערכתנו של צה"ל. אבל המיספר המדוייק לא חשוב, גם אלף זה המון.

האם יש אנשים שממש אין להם איפה לגור? שישנם תחת כיפת השמיים?

לא. לא נתקלנו במישפחות ללא גג ממש. זה מתחיל לקל לשלושה. יש כאלה שגרים אצל קרובי-מישפחה בתנאים צפופים מזועזעים. כמה מישפחות בחדר. אחרים נמצאים במיבנים של בתי-ספר, גם בצפיפות אימה ובתי-הספר האלה ייפתחו במקום או במאוחר ללימודים. קבוצה שלישית פלשה למיבנים ששייכים למישהו, לחנויות למשל. יש גם כאלה, שגרים במיבנים הרוסים-למחצה. בקיץ עוד אפשר איכשהו לשנות שם. אבל עוד מעט יגיע החורף.

אני מבינה שראש-הממשלה מינה את השר מרידור לטפל בכעיה. האם שום דבר לא טוב?

אמנם מרידור מונה, אבל במחצית יולי החליטו, שר העניין יטפל עליידי אונר"א, ושנחנו רק נעזור — אם נתבקש. זה המקום שבו לא ברור איפה נגמרת האוויליות ומתחילה הטיפשות. כל העולם יודע שלבנון לא מוכנה לעזור בשיקום, ושאוונר"א יכול לפעול רק באישור פורמלי של ממשלת-לבנון. פה יש לי גם שאלה לאונר"א: מדוע הם לא סיפרו לכל העולם שלא נותנים להם לעבוד? אבל זה לא פוסט אותנו. כל עוד אנחנו שם, אנחנו חייבים לעזור, ולא ברור לי ממה אנחנו כלי-כך שואלים את ממשלת לבנון אם מותר לנו לעשות דברים אצלם.

מה אתם, החמישייה, מתכוונים לעשות? אנחנו נפעיל לחץ. הביקור המתוכנן שלנו כאילו שם פילפל על הזנב. הסיקור בטלוויזיה היה טוב, ואנשים התחילו לשאול שאלות. אנחנו צריכים עוד גל של טלוויזיות ורות עלינו? בשבוע הבא, בפתחת מושב הכנסת, זה יעמוד מייד על סדר-היום. אני מקווה שהדברים כבר יזימו.

בית-ספר „הגליל“ בשכונת נווה-צהל, הגובלת בשכונת-התיקווה, היווה סיבה לסיכסוך חריף בין ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, ובין מפקד מחוז תל-אביב של המישטרה, אברהם תורגמן. לרוב, מי שסובלים מסיכסוכים כאלה הם תושבי העיר. שאלתי את תורגמן, מה קורה בינו ובין מר להט. על מה הם רבים? אני לא רב איתו. הוא רב איתי. צריך שיהיה ברור, שאני מנהל את המישטרה, והוא מנהל את העירייה. כל ענין הסיכסוך בבית-ספר הגליל אינו דורש במהותו התייערות המישטרה. שר-התינוך אישר את זה, והיעץ המישטרה פטי אישר את זה. שר-התינוך אמר שהמישטרה צריכה לדאוג ששער בית-הספר יהיה פתוח, ולזה אנחנו דואגים כל יום.

ומה רוצה מר להט? להט רוצה שאני אתחיל להכניס הורים לבית-הסוהר. על מה להכניס אותם? אם התגלה עבירה המישטרה תטפל בה. בינתיים לא נעשו עבירות. אני, כנראה, מפקד-מישטרה לא כלי-כך נוח בשביל מר להט. מה לעשות? המריבה בין שניכם אינה פוגעת בניהול התקין של ענייני העיר?

מילבד העניין הזה — באותם נושאים שבהם צריך להיות שיתוף-פעולה, הוא נמשך וקיים. אין מה לדאוג.

השר יעקב מרידור מונה עליידי ראש-הממשלה לטפל בבעיות הפליטים בלבנון. בשעתו עורר זעזוע כללי, כאשר יעץ בישיבה סודית לממונה על הבעיה בלבנון לגרש את כל הפליטים מן המחנות וסוריה. לאחרונה הוא מגלגל את האחריות על ממשלת-לבנון. אחרי ביקורם של חמישה חברי-כנסת במחנות-הפליטים, והזדעזעותם מן המצב שם, פניתי אל מר מרידור ושאלתי אותו מה קורה לשארית הפליטים שנשארו בדרום לבנון.

תימסר הודעה לעיתונות ביום שלישי. אבל עד ההודעה לעיתונות, אולי תאמר לי בכמה ימים מה קורה שם? המישלחת של חברי-הכנסת חזרה ממש מזועזעת.

הזעזוע הוא משותף לכולנו. הבעיה היא שיש הרבה מאוד גורמים המטפלים בבעיה — אנחנו, ממשלת לבנון, אונר"א. ממשלת לבנון לא נותנת רשות לבנות בנייה קשה, אבל אנחנו החלטנו עכשיו לעקם להם את היד.

אין כלי-כך הרבה זמן. התעשייה הישראלית יכולה תוך זמן קצר ביותר לספק אלפי יחידות-דיור. עד שזה יהיה מוכן, אונר"א יציב את האוהלים שלו. אני, מצידו, מצדד כמוכן בשיכונים. ואפילו עד שהאוהלים יהיו מוכנים, אין אף אחד שישן בחוץ. ויש לנו הסכם עם הלבנונים, שלא יגרשו אותם משם עד שנדאג להם למגורים אחרים. אבל אמרת, שממשלת-לבנון מתנגדת לביבנים קשים. בלית-ברירה, כאשר יש בעיה אנושית כזו, אפילו אפ-שר לעבור עבירה.